

Acz

Eğer ruhumuz, cesedimizin şekillendirildiği ilk anlarda onunla irtibatlı olsaydı ve hafızamız olup da yaşadıklarımızı kaydetseydi, aczi anlatmaya gerek kalmaz herhalde. Karanlık bir tünelde, o anki cirmimize nispeten büyük borulardan akan azgın suların dehşet verici gürültüleri arasında, rahmetin en parlak tecelli yeri anamızın şefkatine müracaat için sesimizin bile çıkmadığı bir anda belki aczin zirvesindeydik.

Hazinenin anahtarı henüz şekillenmemişti. Dolayısı ile Rabbimiz'in karşısında, haddimizi çok aşarak isyanla dikileceğimiz, vehmi gücümüz, farazi kabiliyetlerimiz yoktu. İrademiz cüz'i de olsa yoktu. Dolayısı ile kendi vehmimizle büyütüp başımıza belâ etme şansımız yoktu. Aczimizi samimi yaşayacak kadar iyi hissediyorduk. Kendimizle ilgili hiçbir vehme kapılmayacak kadar elsiz, kolsuz, sessiz, güçsüz, kuvvetsizdik.

Geriye dönüp baktığımızda, bu acziyetin büyük bir kuvvet kazandırdığını ve güç, kuvvet kazandığımız vehmi arttıkça işlerin zorlaştığını, rızka ulaşmanın güçleştiğini anlıyoruz. Elsiz, kolsuz, sessiz olduğumuz dönemde, Rabbimize tam dayanmanın neticesi, sebeplerle işimizin olmadığı dönemde bir insan bedeni, annemizin bedeni bize hizmetkâr, emrimize musahhar kılınmıştı. Bir adım ötesine gidildiğinde bütün varlıklar, kainatın işleyişi sanki bizim içindi. Bir an, tek hücre halinde ya da hücreler topu halindeki bedenimize giren oksijen molekülünün nerelerden taşınıp bize ulaştırdığını düşünelim. Bu molekülün hazırlığı için atmosfer, atmosferin hazırlığı için kainat hazırlanmış olmalı. Aklımızın verileri ve hikmet ölçüleri bizi oraya ulaştırıyor. Sonra, o an bize ulaşan oksijen molekülünün işaretlenmiş olup da daha önce gezdiği yerleri takip ettiğimizi hayal edelim. Çin, Avrupa, Kutuplar ve belki de dünyanın dışında pek çok yerde dolaşıp annemizin nefes alması ile akciğerine girmiş ve kanındaki alyuvarlar denen hücrelere binip muhteşem bir ulaşım sistemi ve damar yolları şeklindeki trafikte yolunu şaşırmadan gelip bizi bulmuştu. Bu buluşma yerindeki bir manzara var ki, bundan haberdar olup da rahmetin sıcaklığını iliklerimize kadar hissetmemek mümkün değil. Karanlık tüneldeki yolculuğun sonunda ana rahmi denen organa ulaşır. İsmiyle çok uyumlu bir organdır. Çünkü, rahmet tecellisine mazhariyeti, Rahim ismine ayineliği ön plandadır. Henüz annemizin bile bizden haberdar olmadığı bir anda, rahmetin ana ruhunda şefkate dönüşmesi daha gerçekleşmemişken, Rahim-i Mutlak ana rahmiyle kucaklar bizi. Toprak vasıtasıyla bir tohumu kucakladığı gibi. Örtür üzerimizi ve rahmetin sıcaklığı sarar her yanımızı. O şefkatle uzanan elin parmakları misali damarcıklar uzanır top misali bedenimize ve en ince arzuları, en küçük meyilleri bilip imdada yetişen

Rezzak-ı Kerim, Rahim-i Mutlak yetiştirir oksijeni, glukozu, sodyumu, potasyumu ve ihtiyacımız olan her şeyi. İhtiyacımız olan glukozun oluşumuna bir zemin olarak kainat yaratılmış, üretimi için insanların kendi güçleriyle ortaya koyduklarını vehmettikleri teknolojik gelişmelere zemin hazırlanmış, suyun kaldırdığı kulaklara fısıldanmış, denizden ulaşım sağlanmış, karayolları, motorlu vasıtalar kandaki alyuvarlar misali sevk edilmiş, ticaret, alış-veriş topluluklara öğretilmiştir. Bütün bu işleyiş ve hazırlanmış zemin ile yakınlarımızda bir yerlere ulaşmıştır artık ihtiyacımız olan glukoz. Ne bizim ihtiyacımızı, ne de glukozun bulunduğu gıdayı bilen annemiz acıktığını yada aşerdiğini fark eder. Çünkü Kudret bir şekilde anne ve elmayı buluşturacak ve bunun için meyiller yaratacaktır. Mükemmel bir kas sistemi ve bunların hassas işleyişi ile annemizin eli bizim glukozumuzun olduğu elmaya uzanır, aynı mükemmel işleyişle elma ağzına ulaştırır ve ardından çiğneme kaslarının mükemmel işleyişleri devreye girer. Küçük gibi görülen bu fiilde milyarlarca kas işleyişinde akıl almaz bir faaliyet, kalsiyum elementinin giriş çıkışı elektrik akımlarının oluşumu, iyon transferleri gibi pek çok süreç yer alır. Annenin ağız, mide, bağırsaklar gibi tezgahlarındaki işlemle, elmadan bizim glukozumuz ayrıştırılır. Kana geçer ve aynı oksijen gibi, o da karmaşık trafikte yolunu şaşırmadan bize ulaşır.

Ana rahminde bize uzanan parmakçıklarla hücre girişi şeklindeki ağızımıza konur. Ağlamamıza, ihtiyaçlarımızın peşinde koşmamıza, çırpınıp didinmemize gerek olmadan.

Kudretin kainatı emrimize sunmasının önemli bir sebebi acimizdi. Sınırsız bir acz içinde sonsuz bir kudret tezahürünü yaşıyorduk. Kendimizde vehmettiğimiz ilk özellik belki de ağlamamız oldu. Artık sesimiz çıkmaya başlamıştı. Bu bir yönüyle şanssız andan sonra artık, "Ağlamayana meme yok!" gerçeği ile yüzleştik. Rızkın bağlandığı ilk şartlardan biri oldu bu. El kol hareketlerinin kontrolü, yürümeye, konuşmaya başlamamız... derken emanetin ağırlığı yavaş yavaş kendini hissettirmeye başladı. Benliğimiz, dağların yüklemekten çekindiği emanetimiz, korkularımız, kıskançlıklarımız, sahiplenme duygularımız ve pek çok vehmi özelliklerimiz bedenimizi, eşyalarımızı, evimizi, arabamızı bize aitmiş gibi zannettirdi. Bu zanla bunları kazanmak, korumak ve arttırmak için gecemizi gündüzümüze katıyoruz. Bedenimizi istediğimiz gibi kontrol ettiğimizi, holdingler, ülkeler yönettiğimiz zannediyoruz. Gariptir, çoğu zaman kendimizi ana rahmindeki karanlık, ürkütücü zannettiğimiz ortamda olduğundan daha yalnız hissederiz. En kudretli olduğumuzu vehmettiğimiz anlarda bile bir dayanak arıyoruz. Bu narsistik döneme dönüş değil mayamızı şekillendiren gerçek özelliğin, acizyetimizin tezahürüdür. Tek çıkış yolu ise aynı ana rahminde olduğu gibi, daha sonra ana

şefkati şeklinde tezahürünü yaşadığımız, ana kucağına sığındığımız gibi sonsuz rahmete sığınıp onun sıcaklığını hissetmek olmalıdır. Deprem sonrası enkaz altında, üzerine düşmüş kolonlardan elini, kolunu hareket ettiremeyen; ağzına burnuna dolmuş toprakları dahi silemeyen, enkazı kaldırmak için yaklaşan iş aletlerine sesini duyuramayan acziyet anında da sonsuz kudrete dayanmak, rahmeti hissetmek ana rahminin sıcaklığını yaşatabilir. Bedenimizle yaşadığımız vehmi özelliklerimiz ölümle bizi terk ettiğinde üzerimize atılan toprak, ana rahmine gömüldüğümüz andaki gibi, toprağın tohumu sardığı andaki gibi sıcaklığını hissettiğimiz bir rahmet kucağına dönüşebilir.